

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 296

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 6 iunie 2001

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
247.		Decizia nr. 109 din 12 aprilie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală.....	6-8
— Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 79/1998 privind organizarea și funcționarea Fondului Cultural Național	2		
328.		Decizia nr. 110 din 12 aprilie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. 2 și ale art. 128 alin. 2 din Codul penal.....	9-10
— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 79/1998 privind organizarea și funcționarea Fondului Cultural Național	2		
★			
250.		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 22/2000 pentru modificarea și completarea Legii locuinței nr. 114/1996	3	503. — Hotărâre privind aprobarea unei licențe de concesiune a activității miniere de exploatare, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Consir” — S.A.....	11
331.		504. — Hotărâre privind efectuarea recensământului populației și al locuințelor din România.....	11-12
— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 22/2000 pentru modificarea și completarea Legii locuinței nr. 114/1996	3		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 89 din 27 martie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 2 din Legea nr. 17/1994 pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative și a dispozițiilor art. 2, art. 9 alin. (1), art. 11 alin. (1), art. 13, art. 14 alin. (1) și (2), art. 17 și art. 32 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe	4-6	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		452/105.951. — Ordin al ministrului apelor și protecției mediului și al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comisiei și a Grupului de sprijin pentru aplicarea Planului de acțiune pentru protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole	13-16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 79/1998
privind organizarea și funcționarea Fondului Cultural Național****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Art. I. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 79 din 25 august 1998 privind organizarea și funcționarea Fondului Cultural Național, emisă în temeiul art. 1 pct. 9 lit. b) din Legea nr. 148/1998 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 313 din 27 august 1998, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul 2, literele c) și l) ale alineatului (1) vor avea următorul cuprins:

„c) o cotă de 2% din încasările realizate de agențiile imobiliare din vânzarea imobilelor monumente istorice;

.....
l) o cotă de 3% din devizul general al investițiilor autorizate să se realizeze de către agenții economici pentru construcțiile amplasate în spațiile de protecție a monumentelor istorice proprietate publică;“

2. La articolul 2 alineatul (1), după litera l) se introduce litera l¹) cu următorul cuprins:

„l¹) o cotă de 5% din încasările realizate de agenții economici din sistemul de telefonie care oferă servicii cu valoare adăugată;“

3. La articolul 5, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„(1) Strategia și prioritățile anuale în utilizarea Fondului se stabilesc de un consiliu format din 11 membri, înființat prin hotărâre a Guvernului, dintre care 5 sunt desemnați de ministrul culturii și cultelor și 5 de organizațiile de creatori.“

4. La articolul 6, litera d) a alineatului (1) va avea următorul cuprins:

„d) stimularea creației și susținerea unor proiecte și programe culturale performante, propuse de persoane fizice ori juridice de drept public sau privat.“

5. Pe tot cuprinsul textului ordonanței sintagmele *Ministerul Culturii și ministrul culturii* vor fi înlocuite cu *Ministerul Culturii și Cultelor și, respectiv, ministrul culturii și cultelor*.

Art. II. — Ordonanța Guvernului nr. 79/1998 privind organizarea și funcționarea Fondului Cultural Național, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 313 din 27 august 1998, cu modificările aduse prin prezenta lege, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 5 aprilie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 24 aprilie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 16 mai 2001.
Nr. 247.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 79/1998
privind organizarea și funcționarea Fondului Cultural Național**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea funcționarea Fondului Cultural Național și se dispune publicarea Ordonanței Guvernului nr. 79/1998 privind organizarea și funcționarea și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 15 mai 2001.
Nr. 328.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 22/2000
pentru modificarea și completarea Legii locuinței nr. 114/1996**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22 din 23 martie 2000 pentru modificarea și completarea Legii locuinței nr. 114/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 28 martie 2000, cu următoarea modificare:

— **Partea introductivă a articolului unic va avea următorul cuprins:**

„**Articol unic.** — Legea locuinței nr. 114/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 31 decembrie 1997, cu modificările și completările prevăzute în Legea nr. 145/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 9 septembrie 1999, se modifică și se completează după cum urmează:“

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 5 aprilie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 24 aprilie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 16 mai 2001.
Nr. 250.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 22/2000 pentru modificarea
și completarea Legii locuinței nr. 114/1996**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 22/2000 pentru modificarea și completarea Legii locuinței nr. 114/1996 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 15 mai 2001.
Nr. 331.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 89

din 27 martie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 2 din Legea nr. 17/1994 pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative și a dispozițiilor art. 2, art. 9 alin. (1), art. 11 alin. (1), art. 13, art. 14 alin. (1) și (2), art. 17 și art. 32 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Cristina Radu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 2 din Legea nr. 17/1994 pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative și a dispozițiilor art. 2, art. 9 alin. (1), art. 11 alin. (1), art. 13, art. 14 alin. (1) și (2), art. 17 și art. 32 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Maria Dumitrescu în Dosarul nr. 1.982/2000 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal răspunde reprezentantul autorului excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia, considerând că dispozițiile legale invocate contravin prevederilor art. 20, 41 și 51 din Constituție. Se apreciază că sunt încălcate dispozițiile art. 1 alin. 1 din Primul protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând, pe de o parte, că dispozițiile art. 1 și 2 din Legea nr. 17/1994 pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative au devenit inaplicabile prin efectul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945–22 decembrie 1989, iar pe de altă parte, invocând în acest sens practica jurisdicțională în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.982/2000, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 2 din Legea nr. 17/1994 pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative și a dispozițiilor art. 2, art. 9 alin. (1), art. 11 alin. (1), art. 13, art. 14 alin. (1) și (2), art. 17 și art. 32 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe**, excepție ridicată de Maria Dumitrescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin prelungirea sau reînnoirea de drept a contractelor de închiriere „se încalcă dreptul proprietarului de a dispune de bunul său“, arătându-se că „statul nu poate impune proprietarului o restricție asupra dreptului de a dispune de proprietatea sa, restricție care să fie constituțională“. Se apreciază că astfel se încalcă prevederile art. 20, 41 și 51 din Constituție și ale art. 1 pct. 1 din Primul protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

Președintele Senatului și președintele Camerei Deputaților nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 și 2 din Legea nr. 17/1994 pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative și dispozițiile art. 2, art. 9 alin. (1), art. 11 alin. (1), art. 13, art. 14 alin. (1) și (2), art. 17 și art. 32 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe.

Textele criticate din Legea nr. 17/1994 pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative au următorul conținut:

— Art. 1: „*Contractele de închiriere, indiferent de proprietar, privind suprafețele locative cu destinația de locuințe, supuse normării și închirierii conform Legii nr. 5/1973, precum și cele folosite de către așezăminte social-culturale și de învățământ, de partide politice, syndicate și alte organizații neguvernamentale, aflate în curs de executare la data intrării în vigoare a prezentei legi, se prelungesc de drept pe o perioadă de 5 ani, în aceleași condiții.*“

– Art. 2: „Contractele de închiriere având ca obiect aceleași suprafețe prevăzute în art. 1, existente la 1 ianuarie 1988, precum și cele încheiate și expirate după 1 ianuarie 1988 se reînnoiesc, în aceleași condiții, dacă chiriașul ocupă și în prezent spațiul locativ care a făcut obiectul închirierii.”

De asemenea, textele criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe au următorul conținut:

– Art. 2: „Durata contractelor de închiriere încheiate după prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere în baza Legii nr. 17/1994, pentru suprafețele cu destinația de locuință redobândite de foștii proprietari sau de moștenitorii acestora anterior intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, se prelungește, la cererea chiriașului, pentru o perioadă de cel mult 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”;

– Art. 9 alin. (1): „În cazurile prevăzute la art. 2–7, între proprietari și chiriași se va încheia un nou contract de închiriere numai la cererea chiriașului sau a fostului chiriaș, după caz.”;

– Art. 11 alin. (1): „Nerespectarea de către proprietar a dispozițiilor art. 10 alin. (1) atrage prelungirea de drept a contractului de închiriere anterior până la încheierea unui nou contract de închiriere. Neplata chiriei până la încheierea noului contract de închiriere nu poate fi invocată de proprietar ca motiv de evacuare a chiriașului sau a fostului chiriaș.”;

– Art. 13: „Prelungirea contractelor de închiriere nu se aplică:

a) în cazul contractelor de închiriere încheiate de chiriași cu proprietari persoane fizice, altele decât cele prevăzute la art. 2–7;

b) în cazul contractelor de închiriere pentru spațiile cu destinația de locuințe, prevăzute la art. 1–7, ai căror titulari de contract sau membri de familie menționați în contract sunt proprietari ai unei locuințe corespunzătoare ori au înstrăinat o locuință corespunzătoare după data de 1 ianuarie 1990, în aceeași localitate. Fac excepție contractele de închiriere ai căror titulari sau membri de familie menționați în contract au redobândit, în calitate de foști proprietari sau moștenitori ai acestora, locuințe care sunt efectiv ocupate de chiriași persoane fizice, de una dintre persoanele juridice prevăzute la art. 1 sau de o instituție publică;

c) chiriașului care refuză să preia în folosință o altă locuință pusă la dispoziție în condițiile prezentei ordonanțe de urgență de către fostul proprietar sau de moștenitorii acestuia ori de către autoritățile publice locale;

d) în cazul litigiilor determinate de refuzul chiriașilor cărora li s-a notificat să încheie un nou contract de închiriere cu proprietarul potrivit Legii nr. 17/1994, Legii nr. 112/1995 sau Legii nr. 114/1996, republicată;

e) în cazul litigiilor dintre proprietar și chiriaș având ca obiect schimbul obligatoriu de locuințe;

f) în cazul chiriașilor care au subînchiriat locuința fără consimțământul scris al proprietarului;

g) în cazul chiriașilor care au schimbat total sau parțial destinația ori structura interioară a locuinței fără consimțământul scris al proprietarului și fără aprobările legale;

h) chiriașului care a pricinuit însemnate stricăciuni locuinței, clădirii în care este situată aceasta, instalațiilor sau bunurilor aferente acestora ori care a înstrăinat fără drept părți din acestea;

i) chiriașului care are un comportament ce face imposibilă conviețuirea sau care împiedică folosirea normală a locuinței;

j) în cazul prevăzut la art. 6, dacă persoana care a cumpărat locuința în baza Legii nr. 112/1995 a înstrăinat-o sub orice formă, inclusiv prin schimb;

k) în cazul prevăzut la art. 6, dacă persoana care a cumpărat locuința în baza Legii nr. 112/1995 a ipotecat-o, a

concesionat-o sau a încheiat un contract de leasing pentru o parte sau pentru întreaga locuință;

l) în cazul prevăzut la art. 6, dacă persoana care a cumpărat locuința în baza Legii nr. 112/1995 a închiriat-o în totalitate sau în parte. Dacă locuința a fost închiriată în parte, prevederile prezentului articol se aplică numai pentru suprafața din locuință, închiriată de persoana care a cumpărat-o în baza Legii nr. 112/1995.”;

– Art. 14 alin. (1) și (2): „(1) La expirarea termenului de închiriere chiriașul are dreptul la reînnoirea contractului pentru aceeași perioadă, dacă părțile nu modifică prin acord expres durata închirierii.

(2) Proprietarul poate refuza reînnoirea contractului de închiriere numai pentru următoarele motive:

a) locuința este necesară pentru a satisface nevoile sale de locuit, ale soțului, părinților ori copiilor oricărui dintre aceștia, numai dacă sunt cetățeni români cu domiciliul în România;

b) locuința urmează să fie vândută în condițiile prezentei ordonanțe de urgență;

c) chiriașul nu a achitat chiria cel puțin 3 luni consecutive în executarea contractului de închiriere;

d) în cazurile prevăzute la art. 13 lit. f)–j).”;

– Art. 17: „Persoana prevăzută la art. 14 alin. (2) lit. a) trebuie să ocupe locuința în termen de 60 de zile de la data părăsirii acesteia de către chiriaș și pentru o perioadă care nu poate fi mai mică de un an de la data mutării efective în locuință.”

– Art. 32 alin. (2): „În acest caz, nivelul maxim al chiriei nu poate depăși 25 % din venitul net lunar pe familie, dacă venitul mediu net lunar pe membru de familie este mai mic decât salariul mediu net lunar pe economie.”

Textele constituționale invocate de autorul excepției ca fiind încălcate sunt următoarele:

– Art. 20: „(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.”;

– Art. 41: „(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.

(2) Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.

(3) Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.

(4) Pentru lucrări de interes general, autoritatea publică poate folosi subsolul oricărei proprietăți imobiliare, cu obligația de a despăgubi proprietarul pentru daunele aduse solului, plantațiilor sau construcțiilor, precum și pentru alte daune imputabile autorității.

(5) Despăgubirile prevăzute în alineatele (3) și (4) se stabilesc de comun acord cu proprietarul sau, în caz de divergență, prin justiție.

(6) Dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului.

(7) Averele dobândite licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.

(8) Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.”;

– Art. 51: „Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.”

De asemenea, se invocă încălcarea art. 1 pct. 1 din Primul protocol adițional la Convenția pentru apărarea

drepturilor omului și a libertăților fundamentale, text care are următorul conținut: „*Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate a art. 1 și 2 din Legea nr. 17/1994 pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative, Curtea constată că prin Decizia nr. 30 din 6 aprilie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 100 din 18 aprilie 1994, a decis că aceste prevederi legale sunt constituționale. Pentru a pronunța această soluție Curtea a reținut că prelungirea termenului de validitate a contractelor de închiriere „nu atinge cu nimic dreptul de dispoziție al proprietarului. Închirierea este în dreptul civil un simplu act de administrare, care nu afectează atributul dispoziției. Proprietarul își conservă intact dreptul său de proprietate, beneficiază de toate drepturile ce decurg și este ținut de toate obligațiile ce îi revin”.

Analizând conținutul dispozițiilor legale criticate, Curtea constată că finalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999 este aceea de a reglementa raporturile dintre chiriași și proprietari, de a oferi soluții situațiilor litigioase ivite în procesul aplicării Legii nr. 112/1995, prin utilizarea unor mijloace juridice, inclusiv prin schimbul obligatoriu de locuință, și de a stabili cuantumul chiriei pentru spațiile cu destinația de locuință. Prin dispozițiile ordonanței nu se

reglementează regimul general al proprietății și moștenirii și nici regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele și protecția socială, domenii pentru care, într-adevăr, Constituția prevede necesitatea reglementării prin lege organică.

De asemenea, Curtea observă că intervenția Guvernului printr-o măsură de urgență s-a justificat, avându-se în vedere faptul că la data de 18 aprilie 1999 expira termenul prevăzut de Legea nr. 17/1994 pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative, iar emiterea unei ordonanțe de urgență se impunea pentru evitarea unor posibile conflicte între proprietari și chiriași.

Față de motivele arătate excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată și urmează să fie respinsă.

De altfel la aceeași soluție de respingere a excepției de neconstituționalitate se ajunge și pe baza argumentelor înfățișate în opinia separată formulată la Decizia Curții Constituționale nr. 15 din 25 ianuarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 14 iunie 2000, opinie pe care autorii acesteia, membri ai completului de judecată, o mențin și în cauza de față.

Curtea constată, de asemenea, că textele legale invocate nu contravin nici prevederilor art. 1 pct. 1 din Primul protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu conțin dispoziții prin care să se aducă atingere dreptului de proprietate dobândit și exercitat în condițiile legii.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 2 din Legea nr. 17/1994 pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele suprafețe locative și a dispozițiilor art. 2, art. 9 alin. (1), art. 11 alin. (1), art. 13, art. 14 alin. (1) și (2), art. 17 și ale art. 32 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Maria Dumitrescu în Dosarul nr. 1.982/2000 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 martie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Cristina Radu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 109

din 12 aprilie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Iulian Vasile Voiculescu în Dosarul nr. 1.498/2000 al Judecătoria Brașov.

La apelul nominal se prezintă avocat Ioan Terța, pentru autorul excepției, și Paraschiva Popescu. Lipsesc Andreea Codruța Petrule, Spitalul județean Brașov și Societatea de Asigurări „ASIROM” — S.A. — Sucursala Brașov, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, susținând că prevederile

art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală contravin dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Constituție, care prevăd că în tot cursul procesului penal părțile au dreptul să fie asistate de un avocat ales sau numit din oficiu, fără a distinge între fazele procesului penal. Or, dispozițiile art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală reglementează asistența juridică obligatorie numai pentru anumite categorii de învinuiți sau inculpați, aflați în situații speciale, iar dispozițiile art. 172 alin. 3 din același cod prevăd asistența juridică obligatorie numai în cursul judecătii și numai dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea mai mare de 5 ani sau dacă instanța apreciază că inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea. Acest mod de reglementare a dreptului la apărare, diferit și contradictoriu, făcând distincție între fazele procesului penal, este contrar dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Constituție.

Paraschiva Popescu declară că lasă la aprecierea Curții soluționarea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca fiind neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu aduc atingere dreptului constituțional la apărare, iar stabilirea cazurilor și condițiilor în care asistența juridică este obligatorie constituie atributul exclusiv al legiuitorului, care nu este supus controlului Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 octombrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.498/2000, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Iulian Vasile Voiculescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate s-a susținut că dispozițiile art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală contravin prevederilor art. 24 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora dreptul la apărare este asigurat în tot cursul procesului penal. Astfel, se arată că dispozițiile art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală reglementează asistența juridică obligatorie, în faza de urmărire penală, numai pentru anumite categorii de făptuitori și numai pentru anumite situații expres prevăzute. Pe de altă parte, dispozițiile art. 3 al aceluiași articol prevăd, de data aceasta în cursul judecătii, obligativitatea asistenței juridice în anumite situații, având în vedere criteriul cuantumului pedepsei sau aprecierea instanței că inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea. De aceea, după părerea autorului excepției, dispozițiile art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală reglementează în mod diferit și contradictoriu dreptul la apărare, făcând distincție între fazele procesului penal, contrar dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Constituție.

Judecătoria Brașov, exprimându-și opinia, apreciază că prevederile art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală nu contravin dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Constituție, dreptul la apărare fiind garantat în toate cazurile, iar dreptul la asistență juridică obligatorie este prevăzut pentru situații limitativ enumerate, în care se consideră că este necesar.

Deși consideră că excepția este neîntemeiată, instanța observă existența unei discriminări în ceea ce privește persoana învinuitului în faza de urmărire penală în raport cu persoana inculpatului din faza cercetării judecătorești, sub aspectul asistenței juridice obligatorii. În acest sens se

propune instituirea asistenței juridice obligatorii și în faza urmăririi penale, atunci când învinuitul sau inculpatul este cercetat pentru o infracțiune la care pedeapsa este mai mare de 5 ani, spre a se asigura o echitate procesuală.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală este neîntemeiată. Art. 24 alin. (2) din Constituție, pretins a fi încălcat prin dispozițiile art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, este reflectat în art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală, care prevede că învinuitul sau inculpatul are dreptul să fie asistat de apărător în tot cursul urmăririi penale și al judecătii, iar organele judiciare sunt obligate să îi aducă la cunoștință acest drept. În felul acesta atât Constituția, cât și Codul de procedură penală consacră regula potrivit căreia părțile au dreptul la asistență juridică, drept de care persoana îndreptățită se poate prevala sau nu. Prin urmare, este un drept al persoanei, de care aceasta poate dispune, iar nu o obligație a organelor judiciare de a asigura asistență juridică. Astfel, art. 24 alin. (2) din Constituție, ca și art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală se referă la „avocatul ales”. Există însă situații în care legea impune asistența juridică obligatorie a învinuitului sau inculpatului, considerându-se că apărarea este o instituție de interes social, care funcționează atât în interesul învinuitului sau al inculpatului, cât și în interesul bunei desfășurări a procesului penal. Or, tocmai aceste situații sunt prevăzute la art. 171 alin. 2, atât pentru faza de urmărire penală, cât și pentru faza de judecată, precum și la art. 171 alin. 3, numai pentru faza de judecată. Regula este că asistența juridică este facultativă, iar cazurile în care este obligatorie sunt prevăzute explicit de lege. În aceste condiții susținerea că limitarea asistenței juridice obligatorii în faza de judecată, în anumite situații, încalcă dreptul la apărare apare ca fiind neîntemeiată, câtă vreme regula consacrată constituțional este aceea a asistenței juridice facultative. Excepțiile de la această regulă sunt lăsate la aprecierea legiuitorului, conform art. 125 alin. (3) din Constituție, care prevede că procedura de judecată este stabilită de lege. În acest sens, nu este necesar ca situațiile în care se impune asistența juridică obligatorie să fie aceleași atât în faza de urmărire penală, cât și în faza judecătii, legiuitorul fiind acela care, în baza prevederilor constituționale menționate, poate aprecia asupra necesității creării unui nou caz de asistență juridică obligatorie, ținând seama de nevoile practice și de principiul nediscriminării. Susținerea potrivit căreia reglementarea diferită din cele două alineate încalcă dreptul la apărare este infirmată și de numeroasele garanții procesuale de care învinuitul sau inculpatul beneficiază în cursul urmăririi penale, indiferent dacă asistența juridică este obligatorie sau facultativă. În concluzie, în punctul de vedere al Guvernului se arată că dreptul la apărare consacrat de Constituție include dreptul la asistență juridică, fără însă a presupune în mod obligatoriu dreptul la asistență juridică obligatorie. Se citează în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 33 din 24 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 1 iunie 2000.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală privitoare la asistența juridică obligatorie a învinuitului sau inculpatului, dispoziții care au următorul conținut: *„Asistența juridică este obligatorie când învinuitul sau inculpatul este minor, militar în termen, militar cu termen redus, rezervist, concentrat, elev al unei instituții militare de învățământ, internat într-un centru de reeducare sau într-un institut medical-educativ ori când este arestat, chiar în altă cauză.*

În cursul judecării existența juridică este obligatorie și în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani sau când instanța apreciază că inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea.”

Aceste dispoziții sunt considerate de autorul excepției ca fiind contrare prevederilor art. 24 alin. (2) din Constituție, referitoare la dreptul la apărare, potrivit căroră, *„În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu”*. Principala critică constă în aceea că dispozițiile legale criticate nu prevăd asistența juridică obligatorie și în cursul urmăririi penale, atunci când pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea mai mare de 5 ani.

Analizând sub acest aspect criticile formulate de autorul excepției, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Dispozițiile art. 24 din Constituție își găsesc reflectare în mai multe texte din Codul de procedură penală. Din interpretarea sistematică a acestor prevederi legale rezultă că sunt respectate în totalitate dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la apărare. Astfel, art. 6 din Codul de procedură penală garantează dreptul la apărare, stabilind totodată obligația organelor judiciare de a asigura părților deplina exercitare a drepturilor procesuale, precum și condițiile în care acestea pot fi

exercitate în tot cursul procesului penal. De asemenea, prevederile art. 171 alin. 1 din același cod statuează că *„Învinuitul sau inculpatul are dreptul să fie asistat de apărător în tot cursul urmăririi penale și al judecării, iar organele judiciare sunt obligate să-i aducă la cunoștință acest drept”*. În sfârșit, în realizarea aceluiași principiu constituțional, art. 171 alin. 4 din Codul de procedură penală stabilește cazurile în care pot fi luate măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu. În consecință, persoana îndreptățită să beneficieze de dreptul constituțional la apărare se poate prevala sau nu de acest drept, fără să poată pretinde însă asistență juridică obligatorie decât în alte cazuri decât cele prevăzute de lege. Pe de altă parte faptul că asistența juridică este obligatorie numai în anumite cazuri și în anumite condiții cu caracter obiectiv și subiectiv constituie o oportunitate ce ține de rolul Parlamentului, în conformitate cu dispozițiile art. 58 alin. (1) din Constituție, care prevăd că *„Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”*.

Asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii, respingând, ca fiind neîntemeiate, excepțiile de neconstituționalitate ridicate și constatând că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere, sub nici un aspect, dreptului constituțional la apărare. În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 7 din 20 ianuarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 18 aprilie 2000. Prin această decizie Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate care a avut ca obiect, ca și în cauza de față, dispozițiile art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală. Curtea a constatat, cu acel prilej, că dreptul la apărare nu poate și nu trebuie să fie confundat cu dreptul la asistență juridică obligatorie, primul fiind garantat în toate cazurile, iar cel de-al doilea fiind creat de legiuitor, care stabilește și cazurile în care se consideră că este necesar.

Soluția adoptată de jurisprudența Curții Constituționale, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază sunt valabile și în cauza de față.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Iulian Vasile Voiculescu în Dosarul nr. 1.498/2000 al Judecătoriei Brașov.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 aprilie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 110

din 12 aprilie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. 2 și ale art. 128 alin. 2 din Codul penal

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. 2 și ale art. 128 alin. 2 din Codul penal, excepție ridicată de Aron Manea în Dosarul nr. 4.473/2000 al Curții de Apel Oradea — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca fiind neîntemeiată, considerând că dispozițiile legale criticate nu creează un tratament discriminatoriu pentru categoria de condamnați căreia i se aplică prevederile referitoare la întreruperea sau amânarea executării pedepsei pe motive medicale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 ianuarie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 4.473/2000, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. 2, raportate la art. 128 alin. 2 din Codul penal**, excepție ridicată de Aron Manea într-un dosar penal în care are calitatea de inculpat recurent, în cauza având ca obiect judecarea contestației la executare, formulată în baza art. 461 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că a fost condamnat în 1989 la o pedeapsă de 5 ani închisoare pentru săvârșirea a 3 infracțiuni de luare de mită și a unei infracțiuni la regimul mijloacelor de plată străine (art. 37 alin. 1 din Decretul nr. 210/1960), pedeapsă din care a executat 15 luni, de la 27 mai 1989 până la 28 august 1990, când a fost eliberat prin admiterea cererii sale de întrerupere a executării pedepsei pe motive medicale (a suferit un infarct miocardic în timpul detenției). Autorul excepției mai arată că, datorită agravării stării sănătății, a formulat mai multe cereri de întrerupere a executării pedepsei, cereri ce au fost soluționate de instanță în sensul admiterii lor. În aceste condiții, la data de 18 mai 2000 condamnatul a sesizat Judecătoria Oradea cu o contestație la executare, în baza art. 461 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală, prin care a solicitat să se constate împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei, contestație ce i-a fost respinsă prin Sentința penală nr. 1.292 din 3 iulie 2000. În

motivarea acestei sentințe instanța a arătat că, deoarece, începând din 1990 și până în prezent, condamnatul a beneficiat de întreruperea și prelungirea întreruperii executării pedepsei, cursul prescripției executării pedepsei a fost suspendat în tot acest interval, astfel încât nu a putut opera prescripția executării pedepsei. Aceeași soluție a fost menținută și de instanța de apel, iar împotriva deciziei tribunalului contestatorul a declarat recursul în cauză, în cadrul căruia a ridicat excepția de neconstituționalitate.

În esență, autorul excepției consideră că, în comparație cu prevederile art. 127 alin. 2 din Codul penal, potrivit cărora cei ce se sustrag de la executarea pedepsei beneficiază de efectele prescripției, „dispozițiile lacunare” ale art. 128 alin. 2, în sensul cărora termenul de prescripție prevăzut la art. 126 este suspendat în cazurile și în condițiile prevăzute în Codul de procedură penală, lasă loc la interpretări, creându-se o situație discriminatorie. Astfel, față de persoanele care beneficiază de întreruperea sau amânarea executării pedepsei pe motive sociale sau medicale cursul prescripției este suspendat, fiind în felul acesta foarte dificil, dacă nu chiar imposibil ca aceste categorii de persoane să beneficieze de prescripția executării pedepsei, prevăzută la art. 125 din Codul penal.

Curtea de Apel Oradea — Secția penală, exprimându-și opinia, consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este nefondată. Dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece ele nu creează o situație discriminatorie pentru persoanele care beneficiază de întreruperea sau amânarea executării pedepsei, în sensul că acestea nu ar putea beneficia de prescripția executării pedepsei.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, arată că dispozițiile art. 127 alin. 2, raportate la art. 128 alin. 2 din Codul penal, sunt constituționale și se propune respingerea excepției de neconstituționalitate. Aceste prevederi legale nu încalcă dispozițiile art. 16 din Constituție prin faptul că, în cazul persoanelor condamnate, beneficiare de întreruperea sau amânarea executării pedepsei pe motive sociale sau medicale, cursul prescripției se suspendă.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se apreciază că în mod eronat autorul excepției a raportat dispozițiile art. 127 alin. 2 la cele ale art. 128 alin. 2 din Codul penal, deoarece cele două dispoziții reglementează situații distincte, primele referindu-se la cazurile care întrerup cursul termenului prescripției executării pedepsei, iar celelalte se referă la cazurile și condițiile care determină suspendarea cursului prescripției executării. Prin dispozițiile legale criticate nu se încalcă prevederile art. 16 alin. (1) și (2) din

Constituție și nu se creează un tratament discriminatoriu condamnaților care beneficiază de întreruperea sau amânarea executării pedepsei pe motive sociale sau medicale. Totodată Guvernul consideră că prevederile art. 128 alin. 2 din Codul penal sunt constituționale, deoarece reglementează cazuri de suspendare a cursului prescripției executării pedepsei, cum ar fi amânarea sau întreruperea executării pedepsei ori suspendarea executării pedepsei în cazul judecării căilor extraordinare de atac.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 127 alin. 2 și ale art. 128 alin. 2 din Codul penal, referitoare la întreruperea și, respectiv, la suspendarea cursului prescripției executării pedepsei, texte având următorul conținut:

— Art. 127 alin. 2: „*Sustragerea de la executare, după începerea executării pedepsei, face să curgă un nou termen de prescripție de la data sustragerii.*”;

— Art. 128 alin. 2: „*Cursul termenului prescripției prevăzute în art. 126 este suspendat în cazurile și condițiile prevăzute în Codul de procedură penală.*”

Autorul excepției consideră că aceste prevederi legale instituie un tratament diferit, în ceea ce privește prescripția executării pedepsei, pentru condamnații care se sustrag de la executarea pedepsei după începerea executării acesteia, în raport cu cei care beneficiază de întreruperi sau amânări ale executării pedepsei. În primul caz, prevăzut la art. 127 alin. 2 din Codul penal, de la data sustragerii de la executare se întrerupe executarea și începe să curgă un nou termen de prescripție, care, dacă se desfășoară fără întrerupere sau suspendare, face să opereze prescripția. Dimpotrivă, în cea de-a doua situație, prevăzută la

art. 128 alin. 2 din același cod, pe timpul cât condamnatul beneficiază de întrerupere a executării pe motive medicale, precum în speță, cursul termenului prescripției se suspendă, astfel încât condamnatul nu poate beneficia de prescripție.

În felul acesta, potrivit susținerilor autorului excepției de neconstituționalitate, sunt încălcate dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, care prevăd: „*(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”

(2) Nimeni nu este mai presus de lege.”

Analizând prevederile legale criticate, Curtea Constituțională constată că acestea nu contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție. Situația persoanelor care se află în executarea pedepsei închisorii și care se sustrag de la executarea ei după începerea executării este, evident, diferită în comparație cu situația persoanelor față de care executarea pedepsei a fost amânată sau întreruptă în cazurile și în condițiile prevăzute în Codul de procedură penală. Or, tocmai situația diferită în care se află cele două categorii de condamnați justifică tratamentul juridic diferențiat în ceea ce privește prescripția executării pedepsei, fără a se încălca prin aceasta principiul constituțional al egalității în drepturi. Din acest punct de vedere normele procedurii penale sunt deopotrivă valabile pentru toți cetățenii aflați într-o situație identică.

În ceea ce privește existența unor reguli referitoare la cazurile de amânare sau de întrerupere a executării pedepsei închisorii, la întreruperea ori la suspendarea cursului prescripției, acestea constituie norme procedurale a căror stabilire revine exclusiv în competența legiuitorului, conform dispozițiilor art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.*”

În legătură cu susținerea autorului excepției în sensul că art. 128 alin. 2 din Codul penal ar face trimitere la dispoziții referitoare la cazuri de suspendare a cursului prescripției, inexistente în Codul de procedură penală, Curtea Constituțională constată că aceasta este, de asemenea, neîntemeiată, deoarece trimiterile se fac la dispozițiile privitoare la întreruperea executării pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață (art. 455–457 din Codul de procedură penală) ori la suspendarea executării pedepsei în timpul soluționării căilor extraordinare de atac (art. 390, 400 și 412 din Codul de procedură penală).

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 127 alin. 2 și ale art. 128 alin. 2 din Codul penal, excepție ridicată de Aron Manea în Dosarul nr. 4.473/2000 al Curții de Apel Oradea — Secția penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 aprilie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind aprobarea unei licențe de concesiune a activității miniere de exploatare, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Consir” — S.A.

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 11 din Legea minelor nr. 61/1998,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Licența de concesiune a activității miniere de exploatare, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea Comercială „Consir” — S.A., cu sediul în localitatea Siret, Str. Republicii nr. 2, județul Suceava, în calitate de concesionar, în perimetrul Talpa Coreea din

localitatea Vârfu Câmpului, județul Botoșani, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Licența de concesiune a activității miniere de exploatare prevăzută la art. 1 intră în vigoare la data publicării prezentei hotărâri în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu
Președintele Agenției Naționale
pentru Resurse Minerale,
Maria Iuliana Stratulat
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 24 mai 2001.
Nr. 503.

*) Anexa se comunică instituțiilor interesate.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind efectuarea recensământului populației și al locuințelor din România

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — În vederea cunoașterii cât mai exacte a numărului și distribuției teritoriale a populației, a structurilor sale social-culturale și economice, precum și a fondului locativ și a condițiilor de locuit ale populației, în luna martie 2002 se va efectua pe întregul teritoriu al țării recensământul populației și al locuințelor din România, denumit în continuare *recensământ*.

Art. 2. — (1) La recensământ se înregistrează toți cetățenii români cu domiciliul în țară, indiferent dacă la momentul de referință al recensământului se află pe teritoriul țării sau se află temporar în străinătate, precum și persoanele de altă cetățenie sau fără cetățenie care au domiciliul ori reședința temporară în România.

(2) Nu se înregistrează la recensământ persoanele de cetățenie străină din cadrul reprezentanțelor diplomatice, consulare și comerciale sau al reprezentanțelor organizațiilor internaționale și nici membrii familiilor lor, personalul forțelor armate străine, personalul flotei comerciale navale și aeriene — cetățeni străini care la momentul de referință al recensământului se aflau temporar pe teritoriul țării.

Art. 3. — (1) La recensământ se vor înregistra clădirile de locuit, precum și locuințele situate în orice clădire, indiferent de forma de proprietate.

(2) Sunt exceptate de la înregistrare clădirile situate pe teritoriul României, deținute cu titlu de proprietate de alte state, administrate de reprezentanțele diplomatice și consulare ale țărilor respective sau de reprezentanțele organizațiilor internaționale, dacă în cadrul lor nu au domiciliul cetățeni români.

Art. 4. — (1) Organizarea și efectuarea recensământului se realizează sub conducerea și controlul Comisiei centrale pentru recensământul populației și al locuințelor.

(2) În termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se va constitui Comisia centrală pentru recensământul populației și al locuințelor, în componența prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre. Nominalizarea membrilor Comisiei centrale pentru recensământul populației și al locuințelor se va face de către conducătorul fiecărei instituții.

(3) Comisia centrală pentru recensământul populației și al locuințelor răspunde pentru efectuarea în bune condiții a întregii acțiuni, având următoarele atribuții principale:

a) elaborează și supune spre aprobare Guvernului proiectul de hotărâre privind momentul de referință al recensământului, perioada de înregistrare, asigurarea resurselor financiare, organizarea, efectuarea și prelucrarea

rezultatelor recensământului populației și al locuințelor din anul 2002;

b) aprobă programul general de organizare a recensământului, programul și metodologia de înregistrare, de prelucrare a datelor și de publicare a rezultatelor, precum și organizarea altor cercetări selective conexe recensământului;

c) aprobă formularele de înregistrare și instrucțiunile de completare a acestora;

d) aprobă clasificările și nomenclatoarele necesare în vederea înregistrării și prelucrării datelor de recensământ, cu excepția celor aprobate prin hotărâri ale Guvernului;

e) aprobă instrucțiunile, modul de organizare și îndrumă acțiunile și operațiunile de împărțire a teritoriului unităților administrativ-teritoriale în sectoare de recensământ;

f) organizează acțiunile de recrutare și instruire a întregului personal care participă la efectuarea lucrărilor de recensământ;

g) stabilește atribuțiile comisiilor de recensământ județene, respectiv a municipiului București, ale municipiilor, sectoarelor municipiului București, orașelor și comunelor;

h) aprobă și organizează acțiunile de popularizare a recensământului;

i) prezintă Guvernului și publică rezultatele preliminare ale recensământului, rezultatele definitive și detaliate urmând să fie difuzate și publicate de Institutul Național de Statistică.

Art. 5. — Pentru efectuarea lucrărilor de pregătire, organizare, prelucrare și publicare a datelor recensământului Comisia centrală pentru recensământul populației și al locuințelor va organiza, pe lângă Institutul Național de Statistică, Secretariatul tehnic.

Art. 6. — Comisia centrală pentru recensământul populației și al locuințelor va prezenta spre aprobare Guvernului, în termen de 30 de zile de la data constituirii, proiectul de hotărâre prevăzut la art. 4 alin. (3) lit. a).

Art. 7. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 43/1999 privind efectuarea recensământului populației și al locuințelor din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 3 februarie 1999, cu modificările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul dezvoltării și prognozei,
Gheorghe Romeo Leonard Cazan
Ministrul administrației publice,
Octav Cozmâncă
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu
Președintele Institutului Național de Statistică,
Aurel Camara
Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marian Sârbu

București, 24 mai 2001.
Nr. 504.

ANEXĂ

COMPONENȚA

Comisiei centrale pentru recensământul populației și al locuințelor

Președinte	— ministrul administrației publice
Vicepreședinți:	— președintele Institutului Național de Statistică
	— secretar de stat la Ministerul Administrației Publice
	— secretar de stat la Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței
	— secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice
	— secretar de stat la Ministerul Muncii și Solidarității Sociale
Secretar	— vicepreședinte la Institutul Național de Statistică
Membri:	— secretar de stat la Ministerul Dezvoltării și Prognozei
	— secretar de stat la Ministerul Educației și Cercetării
	— secretar de stat la Ministerul Apărării Naționale
	— secretar de stat la Ministerul de Interne
	— secretar de stat pentru relații interetnice la Ministerul Informațiilor Publice
	— secretar de stat la Ministerul Afacerilor Externe
	— secretar de stat la Ministerul Sănătății și Familiei
	— secretar de stat la Ministerul Justiției
	— secretar de stat la Ministerul Culturii și Cultelor
	— secretar de stat la Secretariatul General al Guvernului
	— reprezentantul președintelui Academiei Române.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APELOR ȘI PROTECȚIEI MEDIULUI
Nr. 452/4 mai 2001

MINISTERUL AGRICULTURII, ALIMENTAȚIEI ȘI PĂDURILOR
Nr. 105.951/8 mai 2001

ORDIN

pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comisiei și a Grupului de sprijin pentru aplicarea Planului de acțiune pentru protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole

Ministrul apelor și protecției mediului și ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor, în vederea înființării Comisiei și a Grupului de sprijin pentru aplicarea Planului de acțiune pentru protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole, având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 964/2000 privind aprobarea Planului de acțiune pentru protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole, în temeiul prevederilor art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 17/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apelor și Protecției Mediului și ale art. 8 alin. (10) din Hotărârea Guvernului nr. 12/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor, emit prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei și a Grupului de sprijin pentru aplicarea Planului de acțiune pentru protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Atribuțiile Comisiei și ale Grupului de sprijin pentru aplicarea Planului de acțiune pentru protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole sunt prezentate în Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei și a Grupului de sprijin pentru aplicarea Planului de acțiune pentru protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole.

Art. 3. — Componenta Comisiei pentru aplicarea Planului de acțiune pentru protecția apelor împotriva poluării

Ministrul apelor și protecției mediului,
Aurel Constantin Ilie

cu nitrați proveniți din surse agricole și componența Grupului de sprijin de pe lângă aceasta sunt prezentate în anexele nr. 2 și 3.

Art. 4. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — Direcția generală de gospodărire a apelor din cadrul Ministerului Apelor și Protecției Mediului și Direcția cadastru și îmbunătățiri funciare din cadrul Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 6. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ilie Sârbu

ANEXA Nr. 1

REGULAMENT

de organizare și funcționare a Comisiei și a Grupului de sprijin pentru aplicarea Planului de acțiune pentru protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole

CAPITOLUL I

Organizarea și funcționarea Comisiei pentru aplicarea Planului de acțiune pentru protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole

Art. 1. — (1) Comisia pentru aplicarea Planului de acțiune pentru protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole, denumit în continuare *Plan de acțiune*, înființată prin Hotărârea Guvernului nr. 964/2000, denumită în continuare *Comisie*, este formată din 12 membri și are structura, componența și modul de reprezentare cuprinse în anexa nr. 2 la ordin.

(2) Secretariatul tehnic al Comisiei este asigurat de personalul Direcției generale de gospodărire a apelor din cadrul Ministerului Apelor și Protecției Mediului, iar secretarul Comisiei și al Grupului de sprijin este directorul Direcției strategii, reglementări și autorizări din cadrul aceluiași minister.

(3) Componenta nominală a Comisiei se stabilește pe baza nominalizărilor primite din partea ministerelor reprezentate și se aprobă prin ordin al ministrului apelor și protecției mediului.

(4) Calitatea de membru al Comisiei încetează fie la solicitarea scrisă a ministerelor care au făcut nominalizarea, fie pentru 4 absențe consecutive de la ședințele Comisiei, urmând ca instituția responsabilă să facă o nouă nominalizare în termen de 15 zile.

(5) O nouă nominalizare a președintelui Comisiei se aprobă prin ordin al ministrului apelor și protecției mediului.

Art. 2. — (1) Comisia își desfășoară activitatea prin ședințe de lucru sau prin dezbateri publice ținute la sediul Ministerului Apelor și Protecției Mediului, Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor sau al altor instituții publice, la convocarea propusă de secretar și aprobată de președintele Comisiei sau la solicitarea unuia dintre cele două ministere.

(2) Anual se desfășoară cel puțin două ședințe de lucru.

(3) Lucrările ședinței de lucru sunt conduse de președinte sau, în lipsa acestuia, de unul dintre vicepreședinți.

(4) Ședința de lucru se desfășoară valabil în prezența a cel puțin două treimi din numărul membrilor Comisiei.

(5) Membrii Comisiei sunt convocați individual prin grija secretarului acesteia.

(6) Data, ordinea de zi și locul de desfășurare ale ședințelor de lucru și ale dezbaterilor publice sunt anunțate public cu cel puțin 15 zile calendaristice înainte de desfășurarea acestora.

(7) La ședințele Comisiei pot participa invitați, precum și persoane fizice și juridice interesate sau implicate în realizarea Planului de acțiune.

(8) Adoptarea deciziilor în cadrul ședințelor Comisiei se face cu votul majorității simple a membrilor prezenți, dar nu mai puțin de jumătate plus unul din numărul total al membrilor. În caz de egalitate votul președintelui este hotărâtor.

(9) Fiecare membru al Comisiei are dreptul la un singur vot.

Art. 3. — (1) Hotărârile lucrărilor Comisiei se consemnează în procesul-verbal al şedinţei, care se semnează de membrii care au participat la şedinţă şi care este redactat prin grija secretarului.

(2) Procesele-verbale ale fiecărei şedinţe sunt puse la dispoziţie persoanelor fizice şi juridice interesate pentru consultare, pe parcursul unei perioade de 15 zile de la data întocmirii acestora.

Art. 4. — Preşedintele Comisiei are următoarele atribuţii principale:

- semnează deciziile Comisiei, adoptate în şedinţele de lucru, şi emite decizii în vederea adoptării şi îndeplinirii, în conformitate cu prevederile legale, a programelor, măsurilor, sarcinilor, procedurilor şi instrucţiunilor stabilite şi elaborate de Comisie;

- convoacă, deschide, conduce şi închide şedinţele Comisiei;

- verifică la deschiderea şedinţelor valabilitatea acestora, astfel încât să se poată adopta decizii prin întrunirea cvorumului corespunzător;

- aduce la cunoştinţă membrilor Comisiei şi supune aprobării acestora ordinea de zi;

- conduce debaterile şedinţelor, supune la vot propunerile şi deciziile adoptate, anunţă rezultatele scrutinurilor şi asigură buna desfăşurare a şedinţelor;

- dispune măsuri pentru îndeplinirea deciziilor adoptate;

- transmite în scris Secretariatului tehnic permanent sarcinile stabilite de Comisie în vederea aducerii acestora la îndeplinire.

Art. 5. — (1) Pe lângă Comisie funcţionează un Grup de sprijin alcătuit din 33 de membri, având structura, componenţa şi modul de reprezentare stabilite în anexa nr. 3 la ordin.

(2) Grupul de sprijin este condus de un reprezentant al Comisiei, ales prin vot deschis din rândul membrilor acesteia pentru o perioadă de un an. Conducătorul Grupului de sprijin nu poate ocupa două mandate consecutive şi nu are drept de vot în cadrul Grupului de sprijin.

(3) Componenţa nominală a Grupului de sprijin este aprobată prin decizie a Comisiei, în baza nominalizărilor primite din partea instituţiilor reprezentate.

(4) Grupul de sprijin desemnează din rândul membrilor săi raportorii şi poate apela, în baza unui contract de colaborare, la experţi locali din zonele declarate vulnerabile sau care pot să fie declarate zone vulnerabile.

Art. 6. — (1) Grupul de sprijin îşi desfăşoară activitatea prin şedinţe de lucru sau întruniri, periodice sau convocate la iniţiativa Comisiei, în plen sau numai cu membrii reprezentativi pentru anumite bazine hidrografice.

(2) Anual se desfăşoară cel puţin două şedinţe de lucru.

(3) Lucrările şedinţelor de lucru sau ale întrunirilor sunt conduse de conducătorul Grupului de sprijin sau, în lipsa acestuia, de unul dintre vicepreşedinţii Comisiei.

(4) Membrii Grupului de sprijin sunt convocaţi individual prin grija secretarului Comisiei.

(5) Data, ordinea de zi şi locul de desfăşurare ale şedinţelor de lucru şi ale întrunirilor sunt anunţate membrilor Grupului de sprijin, precum şi Comisiei cu cel puţin 15 zile calendaristice înainte de data desfăşurării acestora.

(6) La şedinţele şi întrunirile Grupului de sprijin pot participa membrii Comisiei şi pot fi invitate persoane fizice şi juridice interesate sau implicate în realizarea Planului de acţiune.

(7) Adoptarea deciziilor în cadrul şedinţelor şi întrunirilor Grupului de sprijin se face cu votul majorităţii simple a membrilor prezenţi, dar nu mai puţin de jumătate plus unul din numărul membrilor.

(8) Fiecare membru al Grupului de sprijin are dreptul la un singur vot.

(9) Secretarul Comisiei preia şi atribuţiile secretarului Grupului de sprijin.

CAPITOLUL II Atribuţiile Comisiei

Art. 7. — Comisia are următoarele atribuţii principale:

a) preia, în termen de un an de la data intrării în vigoare a Planului de acţiune şi apoi periodic la 4 ani, de la Ministerul Apelor şi Protecţiei Mediului cadastrul apelor afectate de poluarea cu nitraţi şi al apelor susceptibile să fie poluate cu nitraţi, întocmit conform art. 3 alin. (1) din Planul de acţiune;

b) preia, în termen de 2 ani de la data intrării în vigoare a Planului de acţiune şi apoi periodic la 4 ani, de la Ministerul Apelor şi Protecţiei Mediului şi de la Ministerul Agriculturii, Alimentaţiei şi Pădurilor lista cuprinzând zonele vulnerabile desemnate conform art. 3 alin. (2) din Planul de acţiune;

c) elaborează şi avizează Codul bunelor practici agricole pentru uzul fermierilor şi producătorilor agricoli, conform art. 5 alin. (1) lit. a) şi alin. (2) din Planul de acţiune, care va fi reactualizat atunci când Comisia consideră necesar, dar nu mai târziu de 4 ani;

d) elaborează, conform art. 5 alin. (1) lit. b) din Planul de acţiune, un program privind instruirea şi informarea fermierilor şi a producătorilor agricoli în scopul promovării Codului bunelor practici agricole;

e) stabileşte programe de acţiune referitoare la zonele vulnerabile, conform art. 6 alin. (1)—(4) din Planul de acţiune;

f) ia măsuri suplimentare, conform art. 6 alin. (5) din Planul de acţiune, cel puţin o dată la 4 ani, în scopul implementării programelor de acţiune;

g) propune realizarea şi punerea în practică de către sistemul de supraveghere şi control şi de alţi factori abilitaţi a unor programe de supraveghere şi control pentru evaluarea eficienţei programelor de acţiune;

h) elaborează proiectul seturilor de măsuri pentru implementarea Planului de acţiune, care va cuprinde şi procedurile şi instrucţiunile pentru sistemul de supraveghere şi control prevăzute la art. 4 şi 6 din Planul de acţiune;

i) întocmeşte, conform art. 8 alin. (1) din Planul de acţiune, la fiecare 4 ani, un raport pe care îl înaintează Ministerului Apelor şi Protecţiei Mediului şi Ministerului Agriculturii, Alimentaţiei şi Pădurilor şi pe care îl publică;

j) propune Ministerului Apelor şi Protecţiei Mediului, Ministerului Agriculturii, Alimentaţiei şi Pădurilor şi Ministerului Sănătăţii şi Familiei elaborarea regulamentelor, metodologiilor şi procedurilor necesare în vederea implementării Planului de acţiune;

k) colaborează cu ministerele şi cu instituţiile implicate în realizarea Planului de acţiune, precum şi cu comitetele de bazin;

l) decide asupra componenţei nominale a Grupului de sprijin;

m) coordonează activitatea Grupului de sprijin;

n) dispune măsuri pentru ca toate sarcinile ce revin Grupului de sprijin să fie realizate în termenele stabilite;

o) elaborează şi aprobă documentele specifice interne pe care le consideră necesare pentru asigurarea desfăşurării activităţii sale în bune condiţii;

p) asigură debateri şi audieri publice asupra tuturor aspectelor referitoare la derularea şi la punerea în practică a Planului de acţiune;

q) asigură informarea şi accesul publicului privind acţiunile organizate, debaterile şi audierile publice, şedinţele de lucru, prevederile Codului bunelor practici agricole, documentele sale oficiale şi ale Grupului de sprijin.

Art. 8. — Pentru activitatea curentă, reprezentând participarea la şedinţele de lucru, debaterile publice şi întrunirile Grupului de sprijin, membrii Comisiei sunt salariaţi de instituţiile la care sunt angajaţi.

Art. 9. — În îndeplinirea atribuţiilor sale Comisia are următoarele drepturi:

a) să solicite, în condiţii legale, sprijinul oricărei instituţii publice în vederea obţinerii informaţiilor, rapoartelor şi auditurilor pe care le consideră necesare, precum şi în legătură cu sălile necesare în vederea desfăşurării şedinţelor de lucru şi a debaterilor publice;

b) să solicite, ori de câte ori este necesar, de la unităţile şi complexele agricole, de la unităţile de gospodărire comunală, de la Compania Naţională „Apele Române” — S.A., de

la utilizatori și evacuatori de ape uzate și de îngrășăminte de origine animală, precum și de la alți factori abilitați întocmirea de audieri independente privind cantitățile evacuate sau utilizate, starea calității resurselor de apă, starea tehnică și funcționarea sistemelor de canalizare-epurare și a utilajelor la parametrii avizați etc.;

c) să solicite Grupului de sprijin să analizeze și să se pronunțe printr-un punct de vedere în legătură cu orice problemă apărută în desfășurarea activității sale și a Planului de acțiune;

d) să fie înștiințată de Ministerul Apelor și Protecției Mediului și de Ministerul Agriculturii, Alimentației și Pădurilor despre orice modificare sau completare a cadastrului apelor afectate de poluarea cu nitrați și al celor susceptibile să fie expuse acestei poluări, precum și a listei cuprinzând zonele vulnerabile, în termen de 3 luni de la data operării;

e) să solicite de la Ministerul Apelor și Protecției Mediului rapoartele întocmite conform art. 4 alin. (1) din Planul de acțiune;

f) să solicite Grupului de sprijin analiza și punctul său de vedere asupra proiectului setului de măsuri prevăzut la art. 7 alin. (1) din Planul de acțiune;

g) să sesizeze organele cu atribuții de control din cadrul Ministerului Apelor și Protecției Mediului asupra eventualelor încălcări ale prevederilor Legii apelor nr. 107/1996, săvârșite prin poluarea în mod repetat a apelor subterane și de suprafață cu nitrați;

h) să solicite Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor, Ministerului Apelor și Protecției Mediului, Ministerului Sănătății și Familiei și Ministerului Educației și Cercetării finanțarea din bugetul acestora a temelor și studiilor de cercetare-dezvoltare, necesare pentru desfășurarea și aplicarea Planului de acțiune și a programelor de acțiune referitoare la zonele vulnerabile;

i) să întreprindă demersurile necesare și să propună factorilor abilitați elaborarea, finanțarea și realizarea programelor de reabilitare și/sau de construcție a sistemelor de canalizare-epurare și de irigații în zonele declarate vulnerabile sau susceptibile să devină vulnerabile.

CAPITOLUL III

Atribuțiile Grupului de sprijin

Art. 10. — Grupul de sprijin are următoarele atribuții principale:

a) aplică și implementează programele de acțiune stabilite de Comisie, referitoare la ansamblul zonelor vulnerabile de pe teritoriul țării, pentru anumite zone vulnerabile sau pentru anumite porțiuni din zonele vulnerabile;

b) participă alături de Comisie la elaborarea Codului bunelor practici agricole și face propuneri de completare și actualizare a acestuia, ținând seama de progresele în domeniu și de apariția de noi tehnologii și practici agricole cu impact redus asupra mediului;

c) îndeplinește sarcinile ce îi revin în cadrul programului privind instruirea și informarea fermierilor în scopul promovării Codului bunelor practici agricole;

d) realizează, la propunerea Comisiei, și pune în practică, alături de factorii abilitați, programe corespunzătoare de supraveghere și control pentru evaluarea programelor de acțiune;

e) furnizează Comisiei, în scopul stabilirii programelor de acțiune referitoare la zonele vulnerabile, date științifice și tehnice necesare din aceste zone și din zonele alăturate, în special cele referitoare la aportul de nitrați din surse agricole și din alte surse;

f) furnizează Comisiei date privind condițiile specifice de mediu din regiunile vizate;

g) sprijină Comisia la întocmirea raportului prevăzut la art. 8 alin. (1) din Planul de acțiune;

h) analizează și dezbate orice aspecte noi ce apar în derularea Planului de acțiune și în aplicarea și implementarea programelor de acțiune pentru zonele vulnerabile;

i) sesizează Comisia asupra oricăror aspecte noi sau probleme apărute în derularea Planului de acțiune și în aplicarea și implementarea programelor de acțiune pentru zonele vulnerabile.

Art. 11. — În îndeplinirea atribuțiilor sale Grupul de sprijin are următoarele drepturi:

a) să solicite, în condiții legale, sprijinul oricărei instituții publice în vederea obținerii informațiilor, rapoartelor și datelor tehnice pe care le consideră necesare, precum și în legătură cu sălile necesare în vederea desfășurării ședințelor de lucru și a întrunirilor sale;

b) să solicite, ori de câte ori este necesar, unităților și complexelor agricole, unităților de gospodărire comunală, Companiei Naționale „Apele Române” — S.A., utilizatorilor și evacuatorilor de ape uzate și de îngrășăminte de origine animală, precum și altor factori abilitați aplicarea măsurilor prevăzute în programele de acțiune referitoare la zonele vulnerabile, care se referă la cantități evacuate sau utilizate, starea calității resurselor de apă, starea tehnică și funcționarea sistemelor de canalizare-epurare și a utilajelor la parametrii avizați, perioadele de aplicare a îngrășămintelor etc.;

c) să elaboreze și să înainteze Comisiei propuneri de teme și studii de cercetare-dezvoltare, necesare în vederea desfășurării și aplicării Planului de acțiune și a programelor de acțiune referitoare la zonele vulnerabile, și să solicite Comisiei desfășurarea acțiunilor în vederea finanțării și realizării acestora;

d) să sesizeze Comisia despre localitățile, unitățile și complexele agricole din zonele declarate vulnerabile sau susceptibile să devină vulnerabile, în care este necesară reabilitarea și/sau construcția sistemelor de canalizare-epurare și de irigații;

e) să sesizeze Comisia asupra eventualelor contravenții prevăzute de Legea apelor nr. 107/1996, constatate a fi fost săvârșite prin poluarea în mod repetat a apelor subterane și de suprafață cu nitrați;

f) să angajeze pe bază de contracte de colaborare experți locali, în situațiile în care este necesar să se apeleze la serviciile acestora.

Art. 12. — Pentru activitatea curentă reprezentând participarea la ședințele de lucru și la întruniri membrii Grupului de sprijin sunt salariați de instituțiile la care sunt angajați.

CAPITOLUL IV

Atribuțiile Secretariatului tehnic al Comisiei

Art. 13. — (1) Secretariatul tehnic este subordonat Comisiei și are ca atribuție principală îndeplinirea sarcinilor și responsabilităților stabilite de Comisie privind colectarea, analiza și raportarea datelor și informațiilor necesare în vederea exercitării atribuțiilor acesteia, precum și transmiterea deciziilor acesteia către factorii implicați sau interesați.

(2) Personalul Secretariatului tehnic este subordonat Comisiei numai în ceea ce privește sarcinile stabilite de aceasta.

(3) Secretariatul tehnic al Comisiei are următoarele atribuții:

a) pune la dispoziție Comisiei documentele necesare în vederea adoptării deciziilor;

b) participă fără drept de vot la ședințele de lucru ale Comisiei;

c) are acces în numele Comisiei, în condiții legale, la sprijinul oricărei instituții publice în vederea obținerii informațiilor, rapoartelor și audierilor pe care le consideră necesare, precum și în legătură cu sălile necesare în vederea desfășurării ședințelor de lucru și a dezbaterilor publice;

d) pregătește corespondența, asigură păstrarea și înregistrarea documentelor Comisiei și ale președintelui acesteia;

e) asigură pregătirea și organizarea ședințelor de lucru, dezbaterilor publice și întrunirilor Comisiei și ale Grupului de sprijin, precum și a altor acțiuni inițiate de Comisie;

f) asigură întocmirea proceselor-verbale ale fiecărei ședințe, întruniri sau dezbateri publice;

g) propune Comisiei și președintelui acesteia numirea sau înlocuirea membrilor acesteia și ai Grupului de sprijin;

h) elaborează proiectele programului anual de lucru privind activitatea Comisiei și a Grupului de sprijin;

i) elaborează proiectul ordinii de zi a ședințelor și propune data desfășurării acestora;

j) convoacă membrii Comisiei și/sau ai Grupului de sprijin, după caz; comunică ordinea de zi cu cel puțin 15 zile înainte de data desfășurării ședințelor și asigură pregătirea materialelor care vor fi examinate în timpul ședințelor și întrunirilor;

k) răspunde întrebărilor sau solicitărilor persoanelor interesate în probleme care fac obiectul atribuțiilor Comisiei, cu excepția acelor pentru care Comisia nu a adoptat o decizie sau pe care le consideră confidențiale.

CAPITOLUL V Dispoziții finale

Art. 14. — În termen de 30 de zile de la data aprobării prezentului regulament Ministerul Apelor și Protecției Mediului va stabili și va solicita celorlalte ministere implicate lista cuprinzând membrii nominalizați pentru a face parte din Comisie.

Art. 15. — În termen de 30 de zile de la data constituirii Comisia va solicita celorlalte ministere și instituții implicate lista cuprinzând membrii nominalizați pentru a face parte din Grupul de sprijin.

ANEXA Nr. 2

COMPONENTA

Comisiei pentru aplicarea Planului de acțiune pentru protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole

- a) președinte – secretarul de stat pentru ape din cadrul Ministerului Apelor și Protecției Mediului;
- b) vicepreședinți:
— directorul general al Direcției generale de gospodărire a apelor din cadrul Ministerului Apelor și Protecției Mediului;
— directorul Direcției îmbunătățiri funciare din cadrul Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor;
- c) secretar — directorul Direcției strategii, reglementări și autorizări din cadrul Ministerului Apelor și Protecției Mediului;
- d) membri:
• 3 reprezentanți ai Ministerului Apelor și Protecției Mediului;
• 3 reprezentanți ai Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor;
• 2 reprezentanți ai Ministerului Sănătății și Familiei.

ANEXA Nr. 3

COMPONENTA

Grupului de sprijin de pe lângă Comisia pentru aplicarea Planului de acțiune pentru protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole

- a) conducătorul Grupului de sprijin;
- b) membri:
• 11 reprezentanți ai comitetelor de bazin (președinți sau vicepreședinți);
• 3 reprezentanți ai Companiei Naționale „Apele Române” — S.A.;
• 2 reprezentanți ai Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Mediului — I.N.C.D.P.M. București;
• 1 reprezentant al Companiei Naționale „Institutul Național de Meteorologie, Hidrologie și Gospodărire a Apelor” — S.A.;
• 2 reprezentanți ai Institutului de Igienă și Sănătate Publică București;
• 2 reprezentanți ai Institutului de Cercetări Pedologice și Agrochimie;
• 2 reprezentanți ai Institutului de Cercetări pentru Cereale și Plante Tehnice Fundulea;
• 2 reprezentanți ai Asociației Române a Apei;
• 2 reprezentanți ai Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”;
• 1 reprezentant al Agenției Naționale de Consultanță Agricolă;
• 1 reprezentant al Societății Naționale „Îmbunătățiri Funciare” — S.A.;
• 2 reprezentanți ai Asociației Române a Producătorilor Agricoli;
• 2 reprezentanți ai Institutului de Cadastru și Organizarea Teritoriului Agricol.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro